

Sygn. akt: I C 1028/17

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 lipca 2017 roku

Sąd Rejonowy w Słupsku I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Kurak – Rachwalska

Protokolant: P. P.

po rozpoznaniu w dniu 19 lipca 2017 roku w Słupsku

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w P.

przeciwko M. K.

o zapłatę

oddala powództwo

Sygn. akt. I C 1028/17

UZASADNIENIE

Powód - (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w P. uniósł pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym o zasądzenie od pozwanej M. K. kwoty 1.883,76 zł z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kwoty 30,00 zł tytułem zwrotu kosztów sądowych.

Uzasadniając swoje stanowisko wskazał, iż w dniu 17.04.2014 r. zawarł z pozwaną M. K. umowę pożyczki nr (...), na kwotę 2.453,90zł. W skład dochodzonej pozwem kwoty wchodziły oprócz kwoty pożyczki również kwota 143,20 zł tytułem oprocentowania i kwota 1.351,00 zł będąca opłatą za usługę pożyczki w domu klienta, na którą to usługę pozwana M. K. wyraziła zgodę, godząc się tym samym na poniesienie związanych z tą usługą kosztów. Powód wskazał, że M. K. zobowiązała się do spłaty udzielonej pożyczki w 44 tygodniowych ratach, z których pierwsza rata miała być płatna w terminie 7 dni od wypłaty kwoty do wypłaty w wysokości 89,73 zł, zaś pozostałe raty miały być płatne w kwotach po 89,73 zł. Wszystkie raty M. K. miała uiszczać bezpośrednio do rąk Doradcy klienta działającego w imieniu powoda, w miejscu swojego zamieszkania. Łącznie jej zobowiązanie wobec (...) Finanse Spółki Akcyjnej z siedzibą w P. wyniosło 3.948,12 zł.

Argumentował również, że z powodu opóźnień w spłatach naliczone zostały M. K. odsetki za opóźnienie w kwocie 443,28 zł, zgodnie bowiem z postanowieniami umowy o pożyczkę, odsetki za opóźnienie do 31.12.2015r. naliczane były w wysokości odsetek maksymalnych tj. nieprzekraczającej w stosunku roczny czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP, a od 01.01.2016r. w wysokości nieprzekraczającej dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie, tj. równych sumie stopy referencyjnej NBP i 5,5 punktów procentowych. Nadto wskazał, iż odsetki te zgodnie z umową były wymagalne w terminie płatności raty pożyczki, a zatem były liczone od dnia następnego po dniu wymagalności danej raty pożyczki do ostatniego dnia tygodnia poprzedzającego datę sporządzenia pozwu. Odsetki te doliczone zostały do kwoty pozostałych zaległości z tytułu umowy pożyczki i dochodzone były niniejszym pozwem.

W związku z tym, że pozwana M. K. nie dokonała w terminie spłaty zobowiązania z tytułu pożyczki, w dniu 11.06.2015 r. (...) Finanse Spółka Akcyjna w P. zawarła z nią ugodę obejmującą wymagalne zobowiązanie w kwocie 3.068,80 zł, mocą której M. K. zobowiązała się płacić zaległe raty pożyczki, a termin jej spłaty został przedłużony do dnia 29.05.2016 r. Ugoda objęta zostało również zobowiązanie wynikające z podjętych, przez (...) Finanse Spółkę Akcyjną w P., czynności windykacyjnych w kwocie 613,76 zł. M. K. spłaciła zobowiązanie wynikające z w/w ugody w kwocie 1.940,00 zł. Wobec braku dalszych wpłat ze strony pozwanej M. K., na skutek podjętych dodatkowych czynności windykacyjnych wysokość dochodzonego roszczenia została powiększona o kwotę 50,00 zł. Do dnia wniesienia pozwu pozwana M. K. spłaciła łącznie kwotę 3.171,40 zł, która zgodnie z postanowieniami umowy została rozliczona w ten sposób, że: kwota 2.969,32 zł została zaliczona na poczet roszczenia głównego, kwota 202,80 zł zaksięgowana została na odsetki za opóźnienie.

W związku z brakiem realizacji zobowiązania wynikającego z ugody, pismem z dnia 06.06.2016 r. wypowiedziana została umowa pożyczki oraz usługa pożyczki w domu. Jednocześnie wezwano M. K. do spłaty pozostałej kwoty zadłużenia, która do dnia wniesienia pozwu nie ustosunkowała się do treści pisma z dnia 06.06.2016 r. i nie spłaciła pozostałej kwoty pożyczki.

Postanowieniem z dnia 15.02.2017 r. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie przekazał sprawę według właściwości do Sądu Rejonowego w Słupsku.

Pozwana M. K. nie odebrała korespondencji z Sądu, nie wniosła odpowiedzi na pozew, a także nie stawiała się na rozprawę w dniu 14 lipca 2017 r. Tym samym nie wdała się w spór co do istoty sprawy.

Sąd zważył, co następuje:

Na wstępie wymaga wyjaśnienia, iż zgodnie z art. 339 § 1 kpc jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny. Zgodnie z § 2 cytowanego przepisu, w powyższym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

Przepis art. 339 § 2 kpc przewiduje domniemanie zgodności twierdzeń powoda z rzeczywistym stanem rzeczy (wyr. SN z 6.6.1997 r., I CKU 87/97, Prok. i Pr. 1997 – wkładka, Nr 10, poz. 44). Oznacza to, że Sąd wydając wyrok zaoczny nie dokonuje weryfikacji prawdziwości twierdzeń o faktach przytoczonych przez powoda, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Powyższa regulacja zrównuje w skutkach brak zajęcia stanowiska przez pozwanego z przyznaniem przez niego okoliczności faktycznych (por. Komentarz do art. 339 k.p.c. red. Marszałkowska-Krześ 2017, wyd. 19/E. Rudkowska-Ząbczyk).

W ocenie Sądu zaszyły przesłanki do wydania wyroku zaocznego. Pozwana pozostała bierna w procesie. Nie stawiała się na wyznaczonej rozprawie, nie złożyła odpowiedzi na pozew.

Podkreślenia jednakże wymaga, iż uznanie za prawdziwe twierdzeń podniesionych przez powoda nie zwalnia Sądu od oceny zasadności żądania opartego na tych twierdzeniach. Sąd rozpoznający sprawę w warunkach zaoczności ma obowiązek rozważyć, czy w świetle przepisów prawa materialnego twierdzenia powoda uzasadniają uwzględnienie żądania (wyr. SN z 31.3.1999 r., I CKU 176/97, Prok. i Pr. 1999, Nr 9, poz. 30; wyr. SN z 15.3.1996 r., I CRN 26/96, OSNC 1996, Nr 7–8, poz. 108; wyr. SN z 15.9.1967 r., III CRN 175/67, OSNCPIUS 1968, Nr 8, poz. 142). W przypadku negatywnych ustaleń w tym zakresie Sąd powinien wydać wyrok zaoczny oddalający powództwo.

W myśl ogólnej zasady wyrażonej w art. 6 kc ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Nie do Sądu należy zatem zarządzanie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie. Sąd nie jest również zgodnie z procedurą cywilną zobowiązany do przeprowadzania z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności spornych

dla rozstrzygnięcia sprawy. Obowiązek przedstawiania dowodów spoczywa bowiem na stronach (art. 3 kpc), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 kpc) spoczywa na tej stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 228 kpc).

W niniejszej sprawie powód wywodził swoje prawo do dochodzenia roszczenia w niniejszej sprawie z umowy pożyczki zawartej między nim – (...) Spółką Akcyjną w P. w dniu 17.04.2014r. a pozwaną. Mimo, iż zarządzeniem z dnia 12.06.2017 r. zobowiązany został przez Sąd do złożenia dokumentów opisanych jako załączniki w pozwie wniesionym w elektronicznym postępowaniu upominawczym, nie przedłożył żadnych dokumentów świadczących o zawarciu umowy pożyczki, ani ugody zawartej pomiędzy M. K., a (...) Finanse Spółką Akcyjną w P., ani też dokumentów mogących świadczyć o ich wypowiedzeniu, ani o wezwaniu pozwanej do zapłaty świadczenia.

Mając na uwadze powyższe okoliczności i fakt, iż zgodnie z art. 6 kc, ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne, któremu powód nie sprostował, należało oddalić powództwo, o czym Sąd orzekł w sentencji wyroku.